

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

Isten Lelkének munkája övéiben.

De mikor eljő amaz az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem Ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek. (János 16, 13—14.)

Ezek a szavak Jézus bucsubeszédéből való, melyet tanítványainak mondott. Sok mondanivalója lett volna még számukra, de azt most el nem hordozhatták volna. Amit azonban még, vagy már nem mondhatott el, azt maga a Szentlélek mondja. Két megígért nekik. Háromszor dolgot említ itt az Ur, melyet a Lélek cselekedni fog. — Minden igazságra elvezérel őket. — Megjelenti a jövődőt. — És megdicsőíti Jézust.

Minden igazságra elvezérel. Ezt megtette. Megmondta az igazságot saját magukról és Istenről. Az igazság, melyet a Szentlélek Pál apostolnak mondott így hangzott: Tudam, hogy bennem semmi jó nincs. Istennek ígéjével bevilágított szívébe és a világosságnál felismerve magát így kiált fel: Oh én nyomorult ember, ki szabadít meg engem a halál testéből. Ez az igazság, melyre őt vezette és minket is vezet. Természetünkől ígva oly könnyen megállapítjuk: Az én szívemben sok jótulajdonság van. Talán vannak benne rossz szokások és tulajdonságok is, de mégis több a jó. Nagyon jó gyermek, gondos apa, rendes feleség, kötelességtudó hivatalnok, lelkiismeretes munkás, derék hazafi vagyok. Így beszélnek nagyon sokan, vagy ha nem is beszélnek, hát legalább is gondolkoznak. De ha Isten lelke a szívbe világít, akkor fölismeri magát, mint Pál apostol.

Az Ur Jézus így szól hegyibeszédében: Ne ölj, mert aki öl méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom, ki haragszik atyja fiára, méltó az ítéletre. Ezzel azt mondja, hogy nemcsak a tényleges gyilkos számít gyilkosnak, hanem az is, ki gyűlöli atyjafiát, Isten nemcsak a tettekre,

hanem a szívekbe is betekint. Nem volt még gonosz haragos gondolatod? És tovább beszél Jézus. Ki azt mondja felebarátjának méltó az ítéletre. Ráka, annyit jelent, mint ostoba. Aki így gondolkozik, vagy beszél, testvéréről, méltó ítéletre. Nem vagyunk ilyenben bűnösök? És még azt is mondja az Ur: Ki azt mondja — bolond, méltó a Gyehena tüze. — Nem érezhetjük e téren is bűnösöknek magunkat? Van-e emberek, kik rajonganak a hegyibeszédért nem tudják eléggé értékelni, dicsérni szépségét és fönségét. De amit azonban Jézus mond, mégsem értik. De amikor az igazság Lelke rámutat, akkor látjuk, hogy mit is mond az nekünk, hogy a mi egész vallásoskodásunk tele van nyomorúsággal, öngazsággal, öntetszéssel és akkor beismerjük mi is, mint Pál apostol Oh én nyomorult ember. Megmutathatta már a te éleleddben is az igazságot? Ezzel megmutatással kezdődik tulajdonképpen munkája.

De ezzel nincs vége. Elvezérel az igazságra Isten és az üdvösség tekintetében is. Amikor Isten Lelke Pál apostolnak megmutatta nyomorúságát, megmutatta a keresztszen való teljes üdvöt is. Hála legyen az Urnak, hogy elvezérel az üdvösség útjára is, megmutatja a csodálatos szabadulást, mely a miénk lehet a benne való hit által.

És Istennek lelke tovább munkálkodik. Megmutatja a jövőt. Midőn Jézus e szavakat mondta, még mit sem tudtak a közösség titkáról. Azt hitték, hogy Jézus csak Izrael Messiása. Hogy a pogányokért is jött, arról nem tudtak. Minden bizodalomuk abban összpontosult, hogy ismét eljön és felállítja Izrael országát. Midőn Kornélius százados Pétert hívta, Istennek előbb látomásban kellett az apostolhoz szólni, különben a pogány tiszt meghívását elutasítja. Oly keveset tudott a közösség fontosságáról. De Isten lelke felfedte ezt is és különösen Pál előtt tárult fel ennek fontossága.

Azután az utolsó idők dolgait, az Ur Jézus újraeljövetelét is Istennek lelke nyilatkoztatta ki, mint azt a Jelenések könyvében olvas-

Tartalom:

1. Isten Lelkének munkája övéiben. (M. E.) — 2. A kísértés. (Z.-s. F.-d.) — 3. A nagy király paráznasága. (I. j.) — 4. A jótéteményről. (R. M.) — 5. A csendes kapcsolat Istennel. — 6. Ijúság. (H. H.) — 7. Irodalom — 8. Szerkesztői üzenetek — 9. Methodizmus. — 10. Hol és mikor tartunk Istentiszteletet. — 11. Meghívó.

hatjuk. Mily dicső, hogy a jövőről Isten lelke szól nekünk és nem kel a babonához, jósláshoz, Istentől megtiltott utakhoz fordulni. Lelke megmutatja a jövődőt halálunk utánra is, és arra is, ami a közösségre a jövőben vár.

És végül a Lélek dicsőíti Jézust. Tulajdonképpen az a fő műve. Teljes dicsfényt vet Jézusra. Jézust nagygyá, dicsővé, pompássá teszi. Munkálkodik, hogy életünkben és halálunkban Jézus megváltói és főpapi ereje megdicsőülhessen. (M. E.)

A kísértés . . .

Ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.
(Máté 6, 13.)

A három kérdés a mennyei dolgokra is utal. Ott is megszenteltetik Isten neve, ott van országának területe és akarata ott megy örömmel teljesedésbe. Viszont a három utolsó kérdés földi szükségletekkel foglalkozik. Míg a három első kérdés a mennyei életet óhajtja a földre, úgy a három utolsóban a földi szükségletet visszük a mennybe. A megbocsátás a keresztényi élet kezdete és nem a vége, aztán jön a megszentelődés és a tökéletesség. János ev. 8. részében azt olvassuk, hogy az írástudók és farizeusok egy házasságtörő nőt vittek Jézushoz. Nem volt szívében részvét és irgalom. Nem gondoltak a saját bűneikre. De az Ur szívébe látott és így szólt: — Aki közületek nem bűnös, az vesse rá az első követ. (7. v.) Lelkiismeretük felébredt és vádolta őket. Rámutatott bűnös voltukra és csúfosan elsompolyogtak. Jézus a tiszta, a szent, részvétellel fordult a szerencsétlen nő felé és úgy szólt hozzá, mint ahogy csak Isten szólhat. — Ugy én sem kárhoztalak, eredj el és többé ne vétkezzél. (11. v.) Mily vigasztaló reánk nézve, hogy minden bűnös jöhet a bűnösöknek eme barátjához és nem dobja el irgalmatlanul és kiméletlenül, hanem szeretetteljes könyörülettel akarja megmenteni. Nála van a teljes bocsánat és üdv. Ezekkel a szavakkal: — Ne vétkezzél többé — győzelemhez az erőt is megadta. Számunkra sem volna elég, ha régi vétkeink eltörlését és bűneink bocsánatát érzük el, de az Ur a győzelem forrásához is elvezet minket, mikor ezt a kérést ülteti ajkunkra: — Ne vigy minket a kísértésbe. Ezzel az Ur Jézus azt akarja mondani:

1. Az élet tele van veszedelmekkel.

a) A világ tele kísértésekkel. A kísértő még a Paradicsomba is bemelegszkedett és jön most is. Istennek akarata, hogy mi megkísértessünk. A főpapi imában ezt modja az Ur: — Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.

(Ján. 17, 12.) Az élet egy harc. A sátán szerte jár mint ordító oroszlán, keresvén kit elnyeljen. Először azon mesterkedik, hogy a lelket Jézustól elidegenítse, azután bűnbe döntse. A világ telve veszedelmekkel, az utcán, a foglalkozásnál éppen úgy, mint a családban. Szépség, gazdagság, betegség, egészség, egyik sem mentes a kísértésektől. Az irodalom is sok veszélyt rejt magában. Indiában az emberek oly óvatosan vesznek egy könyvet a kezükbe, mintha annak lapjai közé egy mérges kígyó rejtőzött volna. Sokszor sokkal veszedelmesebb mérge van a sorok között, mint a kígyómérge, mert ott rejtőzik a hitelenség, a kételkedés és a tisztátalanság.

b) A szív is tele kísértéssel. Azt mondja az Ur, hogy a szívből jönnek a gonosz gondolatok. Minden embernek meg van a gyöngye oldala és épen ott és akkor és amikor a legnagyobb biztonságban érzi magát. Mózes, ki alázatos és hűséges szolga volt, vétkezett haragjának türelmetlenségével. Dávid épen akkor bukott a legnagyobbat, mikor hatalma tetőpontján volt: Péter az Ur őszinte tanítványa, tele van buzgalommal az Üdvözítő iránt, hűséget fogad és ígéretet tesz, hogy minvégig kitart, — és néhány óra múlva elbukik. Megtagadja Jézust. Aki áll, meglássa, hogy el ne essék. Mikor legnagyobb biztonságban érezzük magunkat, akkor kell a legovatosabbnak lennünk. Ott vagyunk rendszeren a legröbbebbek „hol leggyöngébbeknek tudjuk” magunkat, mert azt imáinkban az Ur elé visszük — és leggyengébbek vagyunk hol legeröbbebbeknek gonboljuk magunkat, mert azon a téren elhanyagoljuk az imát.

2. Minek a kísértés?

Isten kísért bennünket? E szerint a kérdés szerint, amelyet az Ur adott nekünk, — úgy látszik, mert mi abban az Atyához is szólunk: — Ne vigy minket a kísértésbe. — A sátán kísért minket. — És mindenki kísértetik, mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. (Jak. 1, 14.) Isten részéről egész más a kísértés. A sátán s gonoszra kísért, Isten a jóra. A sátán megkísért, hogy abban elbukjunk és bűnözünk. Isten azt akarja, hogy a kísértés a jót fejlessze bennünk. Nevezhetnénk vizsgának is. A tanító nem azért vizsgáztatja a diákokat, hogy elbuktassa, hanem, hogy előmenetele legyen nyilvánvaló. Az az atya, ki gyermekét egy nagy városba küldi, hol oly nagy a kísértés, nem azért teszi, hogy elzúlljon, hanem hogy ott ember legyen belőle. Az Ur megvizsgál bennünket betegség által, miként Bethániában is tette, miáltal alkalmat adott segítő hatalmát megmutatni, így akarja hitünket gyakorolni és e hit által Isten dicsőségét látni, kegyelmét tapasztalni. Megvizsgál külső körülményeink által. Egy nagyapa, akit kis unokái mindig nagy ujjongással fogadtak, így szólt magában: Legközelebb

nem viszek magammal csokoládét és majd meglátom, hogy ajándék nélkül is olyan szeretettel fogadnak-e, mint máskor. nagy volt a nagyapa öröme, mikor azt látta, hogy a gyermekek épen olyan szeretettel voltak hozzá, mint máskor, amikor édességet hozott nekik. Jézus megvizsgál minket, hogy mondhatjuk-e: Ha téged birlak, nem kérdezek az eget s a föld után sem. (Zolt. 73, 25.) — Ezek jótékony vizsgálati idők — még ha számunkra gyakran megszügyenítéssel is járnak.

Ilyen vizsgálat által fejlődik jellemünk és hitünk. I. Mózes 22, 1-ben olvassuk: Ezek után Isten megkísértette Ábrahámot. Ábrahám szeretete Izsákot és ez a szeretet, mint nagyobb tért foglalt el szívében. Ekkor jött a vizsga. Jobban szereti-e az Urat, mint fiát és önmagát. És Ábrahám kiállotta a vizsgát. A kísértés alkalmat adott Ábrahámnak, hogy bebizonyítsa, hogy Istent mindenek fölött szereti, benne bizik és így lett Ábrahám minden hívőnek előképe. Így tesz az Ur velünk is. Ha mi abban a veszedelemben vagyunk, hogy valakit vagy valamit — legyen az személy, vagy pénz, vagy hivatásunk, — helyezzünk szívében az első helyre, akkor az Ur megvizsgál, nem azért, hogy javunkat elvegye, hanem hogy hitünk és szeretetünk fejlődjen. A küzdelem szükséges a koronához. Ha jön a kísértés, ha régi szokásaink, vagy szenvedélyeink ébrednének bennünk, akkor egy pillantás Jézusra — és jön a segítség. Ha valaki nem akar vétkezni, hanem Jézus segítségét akarja igénybe venni, akkor annak *nem kell* vétkezni, mert az Ur, király a maga birodalmában. A sátánnak magának meg kell hajolnia előtte és csak azt teheti, amit az Ur enged neki cselekedni. Egyedül az Ur az erő. Neki adatott minden hatalom a mennyen és földön. Ő lesz a gyengékben erős és Ővé a dicsőség, azoknak dicsősége is, akik az Ő erejével győznek. Két hajó hagyta el a kikötőt. Egy vitorlás és egy gőzhajó. Rövid idő múlva hatalmas viharba kerültek. A vitorlás erősen megsérült, míg a gőzhajó, mert egy benső erő irányította, áthaladt a hullám hegyeken és orkánokon is. Két ember indul ki az életbe. Az egyik saját erejével próbál a viharokkal küzdeni, de — hiába, nem tud megállni. Olyan mint a szépen induló vitorlás — a parthoz ütődik. Ellenben másik. Istennek gyermeke „ki Krisztust hordja szívében, aki hatalmas, isteni erővel viszi előre a viharokban is megáll.” — Boldog az az ember, aki a kísértésben kitart, mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Ur ígért az Őt szeretőknak. (Z—s F—d.)

Kétségkívül nagy baj az, ha valakinek sok a hibája, de még nagyobb baj az, ha valakinek sok a hibája, de hibáit nem akarja megismerni, mivel akkor hibáihoz már egy ujabb is járul. (Pasc.)

A nagy király paráznasága.

Liebstöckl.

II.

És elküldte Dávid és tudakozódék az asszony felől és monda egy ember: — Nem de nem ez-e Bethsabe, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? Akkor követeket küldé Dávid és elhozatá őt: ki bemené ő hozzá és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult és annakutána visszaméne az ő házához. És fogada méhében az asszony és elküldvén, megizené Dávidnak ilycn szóval: — Teherbe estem. Akkor Dávid izene Joábnak: Küld haza hozzám a Hitteus Uriást: és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. Ezután monda Dávid Uriásnak. Menj haza és mosd meg lábaidat: kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldé utána Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgálival és nem méne a maga házához. És megjelenték Dávidnak mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem utról jöttél-e? Miért nem mentél le a te házához? Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izrael és Juda nemzetsége sátorokban laknak és az én uram Joáb és az én uramnak szolgálai nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házámba, hogy egyem és igyam és felségemmel haljak. Ugy élj te és ugy éljen a te lelked, hogy nem mivelem azt. Monda azért Dávid Uriásnak: maradj itt ma is és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is Ennekutána hivatá őt Dávid és övele evék és ivák és Ierészegité őt és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgálival együtt, de házához nem méne alá. (Sám. II. 11, 3, 6:8-13.)

Amint Dávid meglátta Bethsabét, nem szabadulni akart a kísértéstől, hanem még táplálta kívánságát. Nem menekülni akart, hanem még érdeklődött utána. Milyen sokszor kerülünk nehézségek közé, mert az első támadásnál nem tanusítottunk elég erélyes magatartást, hanem szóba állottunk a kísértővel. Már a Szentírás első oldalán találhatunk erre szomorú példát. Jön e kísértő és Éva szóba áll vele, tárgyal és végre — elbukik. És mennyi szomorú példa a Bibliában és az életben. A te életben is a gonosz csak azt várja, hogy egy szóval érdeklődj utána és az elég arra, hogy egy romboló munkáját megkezdhesse. Pillanatnyi örömet varázsolt Dávid elé a kísértés, amely öröm hitvány görögtüz fénye elhomályosította a — következményt. Dávid elérhette célját, de olyan nyomoruságba és bünbe esett, mellyel beszennyezte, nemcsak lelkiismeretét, hanem másokat is végzetes szerencsétlenségbe sodort. Teljesült kívánsága. A nő övé lett, de bünös kalandja nem mult el következmények nélkül. Bethsabe teherbe esett. És amikor Dávid arról értesült, hogy bünének milyen következménye lesz, hogy paráznaságából gyermek születik, akkor szabadulni szeretett volna bünének következményétől. Így vannak az emberek ma is. Amikor elkövetnek egy bűnt, nem gondolnak egy esetleges következményre, hanem szabadon szolgálnak szenvedélyeiknek és csak akkor akar-

nak szabadulni, mikor baj van, mikor a bűn kellemetlen következményei mutatkoznak. Nem vagy talán te is így? Szabadon szolgálsz egy bűnnek, de a következményeit nem akarod vállalni? Talán itélkezel, pletykázol, de a következményeit tagadod? Kárt okoztál valakinek, valami baj lett belőle, — de terheit nem viseled? Talán véteztél, mint Dávid és most szeretnéd meg nem történné tenni. Óh, ha gyengeségedben, nyomorult bűnös voltodban, elvakított a vétek és bűnbe estél, ügyetlen gyáva-ságodban és álszégyenedben még ne tetézd más bűnnel, mint Dávid, hanem ragadd meg az egyetlen, igazi mentési lehetőséget és jöjj Jézushoz. Ha otthon durva voltál, ne tetézd azzal, hogy elmenekülj otthonodból, ha megbántottad szüleidet, ne hagyd ott fájdalomban és szégyenedben őket, ha véteztél valaki ellen, óh Jézus nevében menj hozzá és akarj megbékélni egy ilyen szent találkozáson keresztül Istennel, emberrel és önmagaddal és akit a Fiu megszabadít, az igazán szabad lesz. (Ján. 8. 36.) Óh ne magad akarj, emberi, bűnös kapkodással szabadulni bűnöd szégyenletes következményeitől, hanem ragadd meg szerető Jézusod fölkinálkozását és jöjj Hozzá.

Az eddig egyenes és őszinte jellemű Dávid, büne miatt kétszínű lett. Ha egyszer egy bűn furakodik a lelkiéletbe, az kiöli még azt az erényt is, ami az emberben volt, a bátorból gyáva, az igazmondóból-hazug, az egyeneslelkű-ravasz lesz, csakhogy bűnét leplezze. Így volt Dávidnál is. Ugy tette, mintha Uriásra valami különös nagy gondja volna. Pedig a megcsalt, szegény félrevezetett emberen keresztül bűnét akarta leplezni. Maga mellé ültette a királyi asztalához, de mily alias szándékkal. Érdeklődik a legbensőbb családi dolgai iránt, de mily piszkos hátsó gondolattal. Vajjon a mi gondolataink mindig tiszták-e másokkal szemben? Érdeklődésünk szeretetből fakad-e? Vagy talán az irigység, káröröm és más szennyes gondolatok indítanak? Gondolunk-e arra, hogy mások iránti érdeklődéseink hátterét mi képezi? Érdeklődésünk és az a vágy, hogy másokkal barátságos kapcsolatot tudjunk fenntartani, önzetlen, bensős szeretetből ered-e és Jézus ament mondhat-e rá?

Dáviddal ellentétben, Uriás mily önzetlennül, gyanutlanul viselkedett. A király nagy érdeklődése, nem tűnt fel neki, mert lelke tiszta volt. Gyanakvó lehet valaki szomorú tapasztalatok miatt is. Ha valakit házugságon érünk, bizony annak nehéz újból hinni, ha valaki félrevezetett bennünket, azzal szemben ovatosak leszünk. A jeruzsálemi tanítványok is gyanakodva fogadták Pált megtérése után, mert még emlékeztek a bosszút lihegő Saulra. De legtöbbször akkor gyanakodunk, ha magunk után ítélünk. Azt gondoljuk, hogy mert mi az adott helyzetben úgy cselekednénk, hát más sem lehet máskép. Így van a világ. Csupa gyanu és

rágalom. Gyanakodik, hogy Isten gyermeke nem élhet tisztán és őszintén, hanem az mind merő képmutatás, mert ő maga képtelen arra, hát azt hiszi, hogy más sem tud. A világ képmutatásnak tartja, ha az Ur gyermekeinek nem kell az ő szórakozása, tánca, korcsmája, trágár tréfája, pletykája, hiúsága, mert ő maga nem tud azok nélkül élni, hát el sem képzei, hogy az valakinek nem kell. Önmagából ítél. Viszont Isten gyermekeit mily gyakran becsapja a világ. Mily sokan beférkőznek gyülekezetekbe, szomorú, hosszú arccal, vagy kánani nyelven beszélve, néhány prédikátorra hivatkozva és megcsalják, meglopják az Ur gyermekeit, mert azok bizalommal voltak, mert másokat is olyan őszintéknek és jóindulatuaknak tartottak, mint amilyenek maguk iparkodnak lenni. Sokszor büszkék vagyunk, hogy jól ismerjük az embereket és bennünket nem lehet becsapni, pedig nagyon sokszor nem az embereket ismerjük, hanem csak egy tükörbe nézünk, mikor velük találkozunk és magunkat látjuk bennök.

Egyszer lakásunk ablakából boldogan nézdegélt az utcára két éves kis lányom. Egyszerre csak feleségem azzal jött hozzám, hogy egy tűzoltó olyan régen sétálgat a ház előtt és felfeltekintget az emeletre. Bizonyára meghalt egy akkora leánykája, mint a mienk és azt nézegeti. Jegyezte meg. Később tudtuk meg, hogy az az ember más kedvéért sétálgatott a ház előtt. Feleségemnek az eszébe sem jutott, mert nem lakozott benne piszkos gondolat, hát másról sem tételezett fel. Uriás eddig úgy ismerte a királyt, mint jellemes embert és nem volt oka kételkedni és gyanakodni. Ő maga is egyenes jellemű ember lévén, a királyról sem tételezett fel mást. Nem is gondolt arra, hogy az a bűn leplezéséért mindenre képes, hiszen Dávid volt az, aki oly nyiltan rontott Goliátra és oly lovagiasan viselkedett Saulal szemben. Igen, ez akkor volt. De a bűn elvette a józan belátást, mint ahogy elveszi ma is és ennek a következménye, hogy amikor egy bűnben vergődő lélek házugság, ravaszág képmutatás útján akar bűnéből megszabadulni, még jobban bele keveredik a bűnbe. Azért kedves lélek, ha bármilyen bűn, nyomoruság ejtett rabul soha ne az emberi elgondolások és ravaszágok csavaros útján akarj menekülni, hanem egyenesen — Jézushoz. Ő hív és vár. A magunk balga terve és menekülése, csak több bajt szerez, míg az Urhoz való menetel az igazi szabadulás útja.

Azután nézzük csak, a hazatért Uriás mily megértően viselkedett. Harcba lévő társaival együtt érezvén, nem tudta a király társaságát és a tőle nyert előnyöket tiszta szívvel élvezni. Mi sokszor annyira belemerülünk egy gyülekezetben, vagy lelkiéletünkben átélt örömökbe és az Ur áldásaiba, hogy megfeledekezünk arról, hogy másoknak mily kemény küzdelmet kell vívni. Nyomoruságokon, harcokon, bajokon mentünk keresztül és megragadjuk az alkalmat, hogy arról

bizonyosságot tegyünk, mint elmúlt emlékeket kezeljük, melyeket alkalmilag előveszünk, gyönyörködünk bennök és mutogatunk, azután visszatevesszük emlékeink tárházába megfélekedve azokról, kik jelenleg élnek nyomorúságban és küzdelemben. Uriás gondolt a harcban lévőkre. De ez a gondolat, nem merült ki egyszerű szavakban, tréfás megjegyzésekben, szemforgató sajnálkozásban, hanem őszinte részvétben. Isten gyermekei sok mindent megtanulnak. Pontosságot, adakozást, bizonyágtevést, nélkülözést, sok-sok dicső és szép ajándékért küzdenek önmagukban és imáikban az Urral, de nagyon gyakran közöny, nemtörődömség, leki-csinylés ül szívükben az uríasi részvét helyett. Uriás nem tudott örülni, mert társai szenvedtek. Mózesnek nem kellett Isten ígérete, ha népe elpusztul. (Móz. II. 32, 32). Sok hívő léleknek az a fő, hogy neki jó legyen dolga. Az a fontos, hogy ő üljön a királlyal egy asztalnál, minden más mellékes. Ez önző élet. Azt mondja az Írás, hogy ne magunknak kedveskedjünk (Róm. 15, 1.) és ne keressük a magunk hasznát (Fil. 2, 4) Isten nem adhatja áldását egy önző életre, mert az Ur Jézus által önzetlen részvételre és szolgálatra tanított. És azért, ha bajok vannak a lelkiéletben és a gyülekezetben, jó ha arra gondolunk, hogy vajjon, nem a mi önzésünk tartja-e távol az Ur kegyelmének és szeretetének hathatós megnyilatkozását. Tanuljunk meg Uriástól, küzdő, nyomorúságban sínylődő, bűnben vergődő társainkra részvevő szeretettel és megértéssel gondolni. Viszont küzdelmeink és harcaink között adjon erőt az a tudat is, hogy vannak társaink, kik megérintő szeretettel gondolnak reánk és részvéttel támogatnak.

(Folyt. köv.)

A jótéteményről.

Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátek árássza minden kegyelmét, hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén minden jótéteményre bőségben legyetek. Hogy mindenben meggazdagodjatok a teles jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek. (II. Kor. 9, 8—11.)

Az első és legfontosabb kedves lélek, hogy a szivedet add át az Urnak. Azt mondja a Szentírás: Jobb az Isten házához közeledni hallgatás végett, hogy nem a bolondok módja szerint áldozatot hozni. (Préd 5, 1.) A bolond csak pénzt adja át az Urnak, de a szívét nem. Az ilyen áldozatra Isten nem tekint, amint Kain áldozatára sem tekintett.

Vannak azonban olyan hívők, akik önmagukat már sokszor átadták az Urnak, de a pénztárcájukat mind a mai napig visszatartották. És tele vannak panasszal erre se telikj arra se telik.

Miért szoktál imádkozni kedves testvérem?

Azért, hogy neked és gyermekeidnek minden meg legyen ami kell. Ez helyes és szükséges, de ezekben az imákban sok önzés is lehet. Már pedig tudjuk, hogy a mi Istenünk, egy olyan Isten, aki az önzést, a tisztátalan szándékot egy lépéssel se segíti előre. Mert az önzetlen imák jutnak el Isten trónjához.

Imádkozz azért kedves lélek, hogy minden jótéteményre bőségben lehess. Aki szűken vet szűken arat; aki bőven vet bőven arat. (II. Kor. 9, 6.) Vágyakozzál arra, hogy egykor gazdag kévékkel megrakódva jelenhess meg drága Urad előtt. Légy buzgó minden jóban és a te buzgóságod sokakat magával fog ragadni. Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Urnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiába való az Urban.

Jöjjen el a te országod — imádkozzuk, de mit teszel te azért, hogy az Isten országa tényleg eljőjön.

Vizsgáld meg magad kedves testvér! Elhagytad az első szeretetet ez a legnagyobb baj. Térj vissza az első szeretethez, mielőtt az Ur kimozdítja gyertyafartódat. Emlékezzél, az első szeretet idején semmi sem volt nehéz, semmi áldozat nem volt nagy. Most már tulságosan okos lettél, már nem a sziveddel számolsz, hanem csak az eszeddel.

Adjatok és néktek is adatik. Közeledjete az Istenhez és közeledni fog hozzátok. És igen sokan egész életüket nyomorúságban élnek le, mert nem akarják ezt a lépést megtenni. Bátorítsa fel az Ur Jézus szivedet minden jóra kedves testvérem.

(R. M.)

A csendes kapcsolat Istennel.

Te pedig, mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba és ajtódat bezárva imádkozzál a te Atyáddal, aki titkon van és a te Atyád, aki titkon néz megfizet neked nyilán.

(Máté 6, 6.)

Jézus gyakran imádkozott a tanítványai és a nép előtt, de még többet beszélgetett az Atyával a magányos csendben. Miért kell nekünk is a csendben való kapcsolatot is ápolni? Az üzleti életben és a társaságban, mi sokat foglalkozunk az emberekkel bizonyos régi megszokott formák szerint, köszöntjük egymást, megjegyzést teszünk az időjárásra, vagy a napi kérdésekre nézve. Az ilyen ismeretség, csak külsőleg marad. Igazi barátainkkal felrevonulunk és olyan dolgokat beszélünk meg, melyeket nem hozunk a nyilvánosság elé. Az ilyen csendes benső kapcsolatnál a merev társadalmi szabályok leomlanak. Így van a családban is. Olyankor is vannak bizonyos formák, mikor az Ur elé lépünk. A templomban, az imaórákon, az asztalnál bizonyos formák kötnek és mert mások is vannak ott, nem tudunk Isten előtt tel-

jes szívünkben megnyilatkozni. Egyedül kell az Urral lennünk, hogy bizalmasabb kapcsolatban lehessünk és egész szívvel csüngjünk rajta.

Melyik a legalkalmasabb idő? A reggelenél nincsen alkalmasabb. Údék vagyunk, a napi gondok még előttünk vannak és így Istentől megszentelt szívvel kezdhethetjük meg a napot. Hogy milven kimondhatatlan áldást rejt, azt mindenki tapasztalhatta, ki megpróbálta. Ezen keresztül az egész napunk áldásos lesz.

Hogyan tarthatjuk e reggeli órákat? Szólj Istenhez és engedd, hogy igéjén keresztül Ő is szóljon Kamarád, vagy egy zavartalan hely alkalmas Istennel ily módon való kapcsolatra. Jézus is egyedül akart lenni, mikor a puszta-ban volt és a népet és tanítván elküldte.

Kedves lélek ápolod e csendességben való kapcsolatot az Urral? Oh ha nem, ugy gyakorold, mert a győzedelmes és áldásos keresztényi életnek ez egyik mély titka.

Rovatvezető: Hecker Henrik.

Engedelmesség.

„És aláméne velök és méne Názárethbe, és engedelmes vala nékik... Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” (Luk. 2, 51—52.)

Csak ennyit tudunk az Ur Jézus ifju koráról. Bár sok legenda látott napvilágot, amely szerette volna ezt a szemérmes fátyolt, amit a Szentírás az Ő ifju korára vet, fellebbenteni; de nekünk, akiknek egyedüli zsinormérték a Szentírás, meg kell elégednünk evvel a szűkszavu feljegyzéssel.

Bármilyen rövid is legyen ez a feljegyzés, mégis bőséges anyagot tartalmaz, amin érdemes elgondolkozni. Most csak egy szót akarunk kiragadni és ezt is csak ugy vázlatosan akarjuk boncolgatni, hogy azután kiki tovább fonja csendességében az elmélkedés szálait.

„Engedelmes vala nékik...” A „nékik” alatt természetesen József és Mária értendők. Akiket Isten arra választott ki, hogy az Ő egy-szülött Fiát felneveljék és nagykorúságának eléréseig, — ami a zsidó törvények szerint a 30-ik életév volt. — gyámolításuk alatt álljon.

Az a válasz, amit a 12 éves Jézus az őt kereső anyjának a jeruzsálemi templomban adott: „Avagy nem tudjátok-e, hogy nékem azokban kell foglalatoskodnom, amelyek az én Atyámnak do'gai?” arra engedd következtetni, hogy az Ur Jézus a szüntelen és szakadatlan közös-

sége által a mennyei Atyával, lelkiekben már kora ifjuságában szülei felett állott. Az Ő tekintetét, gondolatait és érzelmeit a bűn nem rontotta meg.

Amidőn ezt a tényt is szem előtt tartom, annál nagyobb lesz előttem Jézus az Ő szülei iránti engedelmisségében. Tény az, hogy az igazi engedelmisség, mondjuk ugy a szív mélyéből fakadó engedelmisség érdek, félelem-és haszonlesésmentes, egyedül a lelkiismeret okáért engedelmes. Isten iránti engedelmisségből engedelmes annak a földi tekintélynek, hatalomnak, mert Isten rendelte azt fölé.

Tudjuk, hogy az Ur Jézus az Ő estamentumból meritette lelki táplálékát. Ismerte a tizparancsolatot. „Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy jó legyen dolgod és hosszú életü légy e földön”, mélyen gyökerezett a szívében. Ha nem gyakorolta volna magát kora ifjuságában ebben az engedelmisségben, soha sem tudott volna mint meglett férfi oly hiven engedelmeskedni az Ő mennyei Atyjának, hogy azt mondhatta: Én semmit nem cselekszem magamtól, csak amit az Atyámnál látok (Ján. 5, 19.) Sőt azt is mondta: „Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem és az Ő dolgát elvégezzem.” (Ján. 4, 34.)

Kedves ifju testvéreim, hogyan állunk mi az engedelmisség kérdésében? Hogyan engedelmeskedünk Istennek és szüleinknek feljebbvalóinknak? Az biztos, ha emberi feljebbvalóinknak nem tudunk engedelmeskedni, akkor nem tudunk Istennek sem engedelmeskedni. Mert ha látható tekintélynek nem vetjük alá magunkat, hogyan vetnénk alá magunkat a láthatatlan tekintélynek?

Nem vagy magaddal megelégedve, érzed, hogy nem vagy olyan, amilyennek lenned kellene. Erőtlen vagy a kísértővel szemben, zsarnokoskodnak feletted szennvedélyeid és talán nem tudod hol lehet fennakadás. Megvizsgáld magad már ezen a ponton? Talán azt mondot, hogy a szüleid olyan különösek, talán nem hívők és ezért érzed magad parancsuk alól felszabadítva? Egyetlen egy esetben szabad csak a szülőknek az engedelmisséget megtagadni, amikor ez ő parancsuk az Isten parancsával ellenkezik.

Ha ezt nem lehet rólad elmondani, hogy engedelmes fiu, vagy leány vagy, akkor beteg a keresztyénséged. Engedetlen vagy Istennek is.

Az ifjusági konferenciára szeretet volna elmenni egy testvérünk. Az apja, aki nem volt hívő ellenezte. A fiu otthon maradt. Bár nagy vágya volt elmenni, de ugy érezte, hogy evvel cselekszi most Isten akaratát, ha otthon marad. Áldásos konferencia volt az, amiről testvérünk így lemaradt. De számára nagy áldás volt az is, hogy így gyakorolta magát az önmeglátásban.

Kedves testvéreim, ha valaha, akkor különösen most van nekünk hívő ifjuságnak e té-

ren fontos misszióknk. Mindenfelé a tekintélyrombolásnak a szele csap meg. Ezek az irányzatok igyekeznek is tekintélyrombolásuknak jogosultságát igazolni. A szüleimnek, a feljebbvalóknak a gyengeségi még nem jogosítanak fel engem arra, hogy letaszítsam őket arról a polcra, amelyre Isten helyezte őket. Az én faladatom a magam portáján rendbe tartani mindent. Híven öröködni a felett, hogy „megadjam a császárnak, (apámnak, anyámnak, feljebbvalómnak,) ami a császáré és Istennek ami az Istené.”

Ujból megnyílt a könyvesboltunk. Hosszabb szüneteltetés után újból megnyitottuk a valamikor olyan áldásos munkát kifejtett könyvüzletünket, a „Keresztyén Könyvesházat”. Ezzel a könyvesbolttal az írott betű erejét akarjuk Isten Országának szolgálatába állítani. Ma mindenki olvas; a vasuton, sőt villamoson újsággal, könyvvel a kezükben ülnek az emberek. Mennyi értéktelen sőt, egyenesen mérgező hatású könyv lát napvilágot! Hívó testvéreim, nekünk sem szabad téleneknek maradni. Nyomjunk olvasni szeretők ismerőseink kezébe egy jó, lelket építő könyvet, füzetet, avagy traktátust. Már igen sokan tértek meg egy egyszerű traktátus által. Olvassunk mi is minél többet, hogy ezáltal is támogassuk a hívő irodalmat.

Moderohn Ernő: Menjete be a szoros kapun! (Husz érv a megtérés ellen). Moderohn e Magyarországon is igen jól ismert német hívő lelkész kimutatja eme füzetében a megtérés ellen felhozott legismertebb érveknek tarthatatlanságát és igen alkalmas arra, hogy habozót, határozatlan lelkeket a teljes döntésig vigyen.

Binde Frigyes: Miért nem hihet a művelt ember a bibliában? Binde Frigyes, az istentagadó szocialistából lett nagy evangelista e füzetben meggyőző erővel és nagy szeretettel próbálja Jézus karjaiba vezetni a művelt hiteleneket és kételkedőket. Ha ilyeneket ismerünk, nagy szolgálatot teszünk nekik, ha megismerjük őket e füzettel. Mindegyik füzet ára 40 fillér és kapható „Keresztyén Könyvesház” könyvkiadó vállalat: Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztői üzenet.

Kéziratokat nem örzünk meg és csak abban az esetben küldünk vissza, ha a beküldő válaszbélyeggel el látott borítékot mellékel.

Methodizmus.

Itthon.

Evangelizáció Szegeden. Január 16—22-ig evangelizált Liebstockl Jenő testvérünk a szegedi gyülekezetben. Már 12-től kezdve esténként összejöttünk imaórára, hogy így lelkileg is kellőképpen felkészüljünk ezen áldásos napokra. Estéről-estére mind jobban megerősödünk hitünkben és annál buzgóságosabban kértük az Urat, hogy töltsse ki áldását reánk az evangelizációs héten.

Hitünkben csak megerősödünk. Az Ur Lelke erőteljesen munkálkodott körünkben. Egyik testvérnő azt mondta, hogy olyan nyugtalan lett és annyira találva érezte magát az Igtől, hogy alig tudott éjtszaka aludni. Láttuk köznapunkat az Ige fényénél, a családi életet, az indulatosságából fakadó szavainkat. Egy tisztulási folyamat volt ez az evangelizáció. Adja az Ur, hogy most legyen erőnk a kapott világosságban járni. (H. H.)

Straehle Gusztáv augsburgi prédikátor evangelizált január és februárhavában Magyarországon. A kiváló evangelizátor — ki az Urnak valóban áldott eszköze — először a budapesti német gyülekezetben hirdette az örömdüzenetet, majd Nyiregyháza és onnan Miskolcra ment, hogy bizonyosságot tegyen Istennek az Ur Jézusban adott kegyelméről. Tervbe vette a szegedi, dombóvári, kaposvári gyülekezetek meglátogatását is ebben azonban közbe jött betegsége megakadályozta s így február 13-án haza utazott. Az Ur áldásaérlelje meg és tegye gyümölcsözővé az elhíntetmagot.

Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.**
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor,
csütörtökön este 7 órakor.
- BORJAD:** Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órakor.
- DOMBÓVÁR:** Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órakor.
- KAPOSVÁR,** Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 6 órakor, csütörtökön este 6 órakor.
- KISPEST,** Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
- MISKOLC,** Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órakor.
- NYIREGYHAZA:** Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este,
- PÉCS,** Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 7 órakor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órakor.
- SZEGED,** Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Meghívó.

A Keresztyén Könyvesház korlátolt felelősségű szövetkezet 1939. március 8. napján, délután 4 órakor Budapesten VI., Felsőerdősor 5. szám alatti III. emeleti tanácskozó és fogadó termében

évi rendes közgyűlést

tart, amelyre a tagokat ezennel meghívja.

NAPIREND:

1.) Az 1938. évi üzleteredményről szóló igazgatósági és felügyelő bizottsági jelentések tárgyalása, ezeknek és a zárszámadásoknak megvizsgálása, az 1938. évi mérleg és nyereség-veszteség-számla megállapítása, határozathozatal a veszteség miként való fedezése tekintetében, valamint az 1938. üzletévre az igazgatóság és felügyelőbizottság részére a felmentvény megadása.

2.) Esetleges egyéb indítványok tárgyalása.

A tagok száma az 1938. évben 11, az üzletrészek száma 11.

Budapest, 1938. február 25.

Az Igazgatóság.

Vagyon	Mérlegszámla: 1938. december 31.	Teher
Ingatlanok	P 1.665.047.—	Üzletrésztőke P 55 000.—
Pénztárkészlet	P 378'60	Hitelezők P 1.669.647'18
Értékpapír	P 28.573'46	
Berendezés	P 594.—	
Adósok	P 354'70	
Árukészlet	P 9.679.—	
Veszteségek:		
előző veszteség	P 16.402'66	
1938. évi veszteség	P 3.617'76 P 20.020'42	
	<u>P 1.724.647'18</u>	<u>P 1.724.647'18</u>

Az Igazgatóság:

Megvizsgáltuk és rendben levőnek találtuk:

A Felügyelőbizottság.

Tartozik	Veszteség és nyereség-számla: 1938. december 31.	Követel
Veszteség áthozat	P 16.402'66	Ingatlanok bérjövödelme P 40.441'66
Általános költség	P 484'04	Veszteség:
Adók és illetékek	P 17.618'36	régi veszteség P 16.402'66
Kamatok	P 25.385'50	1938. évi veszteség P 3.617'76 P 20.020'42
Leirási számla	P 571'52	
	<u>P 60.462'08</u>	<u>P 60.462'08</u>

Az Igazgatóság:

Megvizsgálta és rendben levőnek találta:

A Felügyelőbizottság.